

יציאה
20:13

כניסה
19:21

נשא / סיון תש"פ

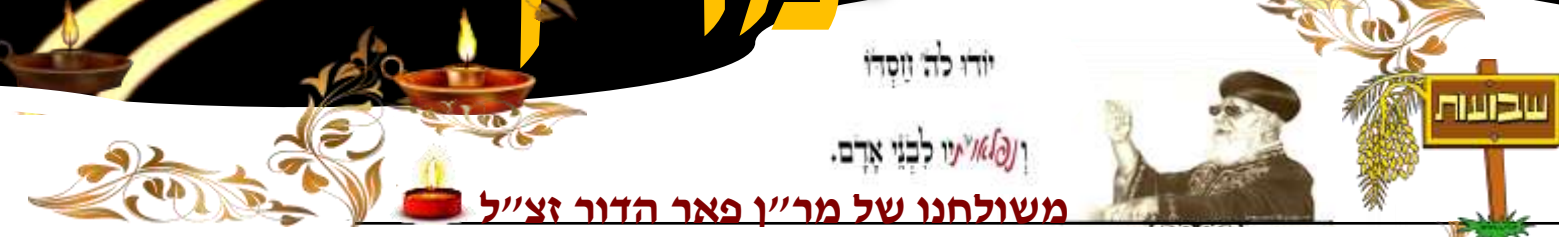
בדורו של מר"ן

העלון מוקדש לעילוי נשמת אברהם שלם בן שושנה שלמה שלם בן שושנה שושנה שלם בן ויקטוריה זידי איציק הרוש בן חנניה

העלון לעילוי נשמת מור אבי היקר ניסים אלבס בן ברטה ושלמה

תנצבה

תנצבה

מה קרה במעמד הר סיני?

הקדוש ברוך הוא יורד להר ורואה שעם ישראל לא התעורר משנתו, ומאז כתב בספרו ה'מגן אברהם' שכולנו בכל שנה ערים כל הלילה בכדי לכפר על אותו עון נוראי. אבל רק שניה רבותינו הקדושים! למה להישאר ערים כל הלילה אם הבעיה הייתה רק שלא קמנו בזמן? נישן כל הלילה ונקום בזמן! באמת יש כמה מהפוסקים מהאחרונים שכותבים שאין עניין להישאר ערים כל הלילה, אלא להיות ערים לפנות בוקר. אבל רוב ככל עם ישראל נהגו גם על פי הפשט וגם על פי הקבלה להישאר ערים כל הלילה כתשובת המשקל. מהי תשובת המשקל על כך? אומר לך הקדוש ברוך הוא: "לא הפריע לי שלא הגעתם בזמן למעמד הר סיני, הפריע לי שהצלחתם להירדם כל הלילה הזה". "תתקע" ד דורות לפני בריאת העולם יצרתי את התורה, כבר בבריאת העולם אמרתי 'יום השישי ויכולו השמיים והארץ'- התניתני עם השמים והארץ לא על יום שישי, אלא על יום ו' בסיוון שבו יקבל עם ישראל את התורה". "מאות ואלפי שנים של הכנות, והנה מגיע הרגע הגדול ואתם לילה לפני זה מצליחים להירדם? על כך לא יסולח ולא יכופר, בכל שנה אני רוצה לראות אתכם שוב ושוב ערים במהלך כל הלילה ומראים לי התלהבות". כי התלהבות והתרגשות הם אלו שעושים את ההבדל בין תורה מתוקה, לתורה שהיא חס ושלום אחרת, בין בית מתוק לבית חס ושלום אחרת. בין ילדים מתוקים לילדים חס ושלום אחרת. כי אבא שמגיע ומתלהב ומתרגש בכל מפגש עם הילדים שלו, נושא אותם על כפיים, מחבק ומנשק ומראה למה עד כמה הוא מאושר בכך שהוא זוכה למפגש הגדול איתם ועד כמה הוא מודה לקדוש ברוך הוא שזיכה אותו בילדים מדהימים שכאלה, יזכה לראות מהם הרבה יותר נחת מאבא אחר שיעשה את אותם דברים בלי התלהבות ובלי התרגשות... זהיר ומדקדק היה רבינו בכבוד אשתו! - רבינו זצוקל"ה היה האדם השלם, לא רק בדברים הגדולים ומפורסמים, ששלמות האדם אינה נמדדת על פי המדע, אלא גם בהנהגתו פנימה עם אנשי ביתו, ובפרט עם אשתו, ורבינו זצ"ל עבד בנקיות נפשו היה מגדל אור, לא רק לדברים אלה, אלא גם לאשתו שעמדה לימינו במשך עשרות בשנים. פעמים שהיה רבינו שולח את רעייתו הרבנית ע"ה שתצא בערב לאיזה חתונה או שמחה וכיוצא בזה כדי להחליף כוח, והרבנית ע"ה היתה יוצאת יחד עם אחת ממכרותיה. וכל אותם השעות ששהתה הרבנית מחוץ לבית, היה רבינו שומר על בנו התינוק יעקב, ועל בנה של חברתה, תוך כדי הלימוד!... "הייתה לי הרבה עזרה מרבינו, הוא ישב בבית ולמד, אף פעם לא נזקקתי לבייבי סיטר, היו לי השעתיים שלי ביום לקניות ולסידורים ולא הייתי צריכה לדאוג" השיבה הרבנית מרגלית ע"ה אשת חבר לרבינו, בראיון נדיר שהעניקה לאחד מהעיתונים. הרבנית הוסיפה וסיפרה: כשהילדים היו קטנים, הוא היה יושב ומספר להם סיפורים, כשהיה צורך היה גם מכה אותם. הרבה פעמים באתי אליו ואמרתי הילדה לא רוצה להוריד את הזבל, הילד רב עם אחיו. היה לו פיתרון משלו, אמר לי כתבתי ואני אטפל בהם. היה אוסף אותם ואומר, ציפור קטנה סיפרה לי שעשית כך וכך, לא רצה להגיד אמא סיפרה, כדי לא לסכסך... והיה יכול מעטף להם דברי מוסר, והם מאד שמעו לו. הוא היה מדבר בשקט אך בתקיפות". על עזרה נוספת שנשא רבינו על שכמו, מספרת הרבנית מרגלית ע"ה: "כשהילדים היו קטנים הלכתי לשוק פעם אחת בשבוע, לא יכולתי לסחוב את הסלים והשארתי אותם אצל אחד החנוונים שאני מכירה, כשרבינו גמר ללמוד וללמד היה עובר שם ומביא את כל הסלים הביתה... כל המוכרים היו נותנים לי פתקים כדי שרבינו יברך אותם".

תורת יוסף

- "דלא מוסיף יסף, ודלא יליף, קטלא חייב" -

שנינו בפרקי אבות (פ"א מ"ג) "ודלא מוסיף יסף, ודלא יליף, קטלא חייב", (פירוש, מי שאינו טורח להוסיף בעבודת ה' וללמוד תורה, מיתה חייב). וצריך לבאר מאמר רבותינו בזה, כי בתורה לא נכתב עונש קשה כל כך למי שאינו עוסק בתורה ומוסיף במעשה המצוות. וביאר מרן הרב זצ"ל, על פי מה שכתוב במשלי (טו), "אורח חיים למעלה למשכיל למען סור משאול מטה". כי שמא יאמר האדם בלבו, לא אלך בנפלאות ובגדולות ממני, די לי אם אחזיק בדתי כמו שאני עכשיו, בתומתי ויראתי, ועל משמרת אעמודה שלא להתדרדר בעבודת ה', אך איני מוסיף עוד על עבודתי. ובאמת שאין הדבר כך, שאם לא יטרח לעלות ממדרגה למדרגה, על ידי קביעת עתים לתורה בכל יום ויום, ולהוסיף כמה שיוכל בתורה ובמצוות, בעל כרחו יפול למטה. והנה שנאמר "אורח חיים למעלה למשכיל", וכל זה בשביל "למען סור משאול מטה". שאם לא יעלה למעלה, בעל כרחו הוא יורד מטה. ולכן אמר התנא "ודלא מוסיף יסף", כי בלתי אפשרי שיעמוד אדם כל ימיו במדרגה אחת. והוסיף מרן הרב זצ"ל, דבר שמענו מפי ראש ישיבת פורת יוסף רבינו עזרא עטייה. מעשה שהיה בעיר חלאב שבסוריה, באיש ירא ה', ושמו רבי אהרן, שבכל יום היה קובע עתים לתורה, שאחר תפילת שחרית היה לומד "חוק לישראל" בעיון, בהבנת המשנה והגמרא והזהר כפי כוחו, ואחר כך היה לומד בשלחן ערוך בעיון, וכשחזר לביתו כבר היתה השעה מאוחרת, והיה סועד את לבו בפת שחרית, ומברך ברכת המזון, ואז היה לוקח את מפתחות משרדו אשר היה במרכז העיר. כי רבי אהרן היה מומחה בסחרות אבנים טובות ומרגליות, ושמו הולך לפניו כאיש ישר ונאמן. ואשתו היתה מעירה לו על כך שהיה הולך למשרדו בשעה מאוחרת כל כך, ומאין יבא עזרו לפרנס כראוי. והוא היה משיב לה כי הוא בוטח בה' שבכות התורה שהוא לומד יפרנס את ביתו בנחת ולא בצער. והנה יום אחד, נגש לפתוח את משרדו, וימצא שם ערבי אחד מהעיר חברון יושב על הארץ ליד חנותו, שאל אותו לחפצו, ענה לו, אנא פתח את משרדך ואז אומר לך מה חפצי. לאחר שפתח את משרדו, נכנס הערבי, והוציא את התרבוש שעל ראשו, שהיה מורכב מכמה תרבושים אחד בתוך השני, והנה בין תרבוש לתרבוש נמצאה מרגלית אחת יקרה, והראה אותה הערבי לרבי אהרן, ושאל מה מחירה, רבי אהרן הביט בה היטב, ובחן אותה בזכוכית מגדלת, ואמר לו, מרגלית זו יקרה מאד, שווה יותר ממאה אלף דולר! (בזמן ההוא שהדולר היה יקר שבעתיים מבזמנינו). אני אעתינך אצל חובבי מרגליות אם יחפצו לקנותה ואשיב לך דבר. אמר לו בעל המרגלית, אני מתאכסן במלון פלוני, ומצפה שבהקדם תשיבני דבר. למחרת בבוקר לאחר שרבי אהרן גמר את קביעותו בלימוד התורה, וסיים את סיעודו, ויקם וילך אל משרדו, בדרכו עבר על פני המלון הנוכח שבו התאכסן הערבי מחברו, וראה שם התקהלות המונית בפתח המלון. שאל לפשר הדבר, וענו לו, ערבי אחד בא מפלסטין, והתאכסן כאן שבוע ימים, אכל ושתה ושבע ודשן, ולא שילם עבור זה כלל, והנה אמש בלילה קיבל באופן פתאומי שבץ לב ומת, בעל המלון הגיש קובלנא במטרה, וקצין המשטרה בא הנה בכדי למכור במכירה פומבית את חפצי האיש, כדי לסלק את החוב לבעל המלון. עמד שם רבי אהרן שמתאה לראות האם הצליח ה' את דרכו אם לאו. התחיל הקצין למכור את בגדיו ושאר חפציו של הערבי, וכשהכריז על התרבוש, קם רבי אהרן ואמר שמוכן לקנותו בעשרה בישליק (מטבע קטן). ואיש אחד הוסיף עליו חמשה עשר בישליק, רבי אהרן הוסיף "שמונה עשר בישליק", ולא נמצא שם מי שיהיה מוכן להוסיף עוד עבור התרבוש. סיים הקצין את הכרזתו "אחת שנים שלוש זכה". שילם רבי אהרן את המחיר, ולקח את התרבוש למשרדו. בבואו למשרדו פתח את התרבוש, ומצא שם את המרגלית, מכר אותה ונתעשר עושר גדול. והנה מה שאמרנו על זכות המצוה של תלמוד תורה, שהלומדה אוכל פירותיהם בעולם הזה, והקרן קיימת לו לעולם הבא. אורך ימים בימינה ובשמאלה עושר וכבוד.

אשרי אדם מצא חכמה
ואדם יפיק תבונה
מסלי נבי

קדושה ללא פרסומות

זיזוק לאליהו

להצלחת אשת חיל שלי
היקרה הבן והבנות
למשפחת אלבס

החיזוק השבועי

הרב אליהו רבי שליט"א - ראש
כולל "עטרת חכמים" חולון

החפץ חיים
רבי ישראל
מאיר הכהן
זצוק"ל

לשון הרע

הלכות לשון הרע, כלל ז', סעיף י'

אם יש עליו דברים הניכרים שמה שמספרים עליו אמת הוא, הדין כך. אם יש לדון אותו לכף זכות, לא שייך בזה דברים הניכרים כיון שאנו מחויבים לדונו לכף זכות. אבל אם אין כף זכות, מותר להאמין ולקבל.

הלכות לשון הרע, כלל ז', סעיף י"א י"ב

ודווקא אם דברים הניכרים ממש. שהם נוגעות לעצם הסיפור בעצמו, וגם ראה אותם בעצמו. אבל אם הם רחוקים מעצם הסיפור, רק קשורים מעט, או שלא ראה אותם בעצמו, אין לדברים הניכרים שום תועלת, ואסור להאמין. ואפילו דברים הניכרים ממש אינו מועיל אלא רק לענין שיהיה מותר להאמין בעצמו את מה שמספרים. אבל לענין ללכת לספר לאנשים אחרים, אינו מועיל, ואסור. כיון שאפילו אם ראה גנות בעצמו על חבירו אסור ללכת ולספר. ובשום פנים ואופן אסור ע"י היתר של דברים הניכרים להפסיד את מי שסיפרו עליו - ממון, או להכותו.

על איזו דירה אמר הרב שטיינמן זצ"ל: "זו דירה נאה שמרחיבה דעתו של אדם?"

כל אחד מאיתנו יכול לדמיין דירת הפאר או את דירת החלומות - את ההגדרות אנחנו קובעים! המסר השבועי מפי הרב אליהו רבי שלום וברכה מורי ורבותי! פעם ישבו בני עליה מול שולחנו של מרן ראש כל בני הגולה, רבינו אהרון יהודה לייב שטיינמן, זכר צדיק וקדוש לברכה. ולמדו יחד את דברי הגמרא הקדושה (ברכות נ"ז ע"ב) "דירה נאה וכלים נאים ואשה נאה, מרחיבין דעתו של אדם". שאל אחד מהתלמידים, ולא סתם: "כבוד הרב! מה זו דירה נאה שמרחיבה דעתו של אדם? האם תוכל להעניק לנו דוגמא בכדי להבין איך נראית דירה יפה שגורמת לאדם שדעתו תרחב עליו?". הרב שטיינמן הסתכל ימינה ושמאלה על קירות ביתו, ומדובר בקירות של בית שכבר הצבע אול מהם, לא היית יכול לראות על קירות ביתו של הרב שטיינמן באיזה צבע מדובר, מדובר בתערובת צבעים של דורות. ואז הוא אמר: "נראה לי שהבית הזה הוא נקרא דירה נאה שמרחיבה את דעתו של אדם". מורי ורבותי! כל אחד מאיתנו יכול לדמיין לעצמו את בית המלון הגדול והאיכותי בו הוא היה רוצה להתגורר, כל אחד מאיתנו יכול לדמיין את דירת הפאר, אבל באותה מידה כל אחד יכול גם להרוס את חייו ולומר לעצמו: הדירה הזו לא בשבילי, היא רעה, היא מכוערת, רע לי וקשה לי בה", והוא יהיה צודק במאת האחוזים. אף אחד לא יעניק לו ביטוח לחיים שלוים ומאושרים. לעומתו, יכול להיות מרן הרב שטיינמן בדירה מכוערת הרבה יותר, מטה ליפול, ולהיות שמח ומאושר ולומר: "זו הדירה היפיפייה". ההבדל הוא הבדל של הסתכלות, אבל בעצם ההבדל הוא הבדל של חיים. אם כל אחד מאיתנו יסתכל על החפצים האישיים שלו, על הדירה שלו, על האשה והילדים אותם העניק לו הקדוש ברוך הוא ויאמר: "הם המדהימים ביותר בעולם, הטובים ביותר בשבילי, ואין שלמות גדולה מזו", הרי שהוא יזכה באמת להרחבת הדעת ולחיים מאושרים ואמיתיים וטובים. לעומתו, אם הוא תמיד יתלונן וימצא את מה שחסר לו, ויסתכל על האחרים שיש להם את מה שאין לו, ותמיד יבדוק את הפערים בינו לבינם, הרי שהוא קובר את עצמו בחייו, וחייו אינם חיים. גדולי ישראל ידעו בעינים הגדולה להנות מהמצב, ממה שיש, ולהתפתח ולשמוח שמחת עולם.

העלון לעילוי נשמתם של מור אבי היקר
ניסים אלבס בן ברטה ושלמה וחמי משה
חכמון בן רינה